

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 340/2011-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou H., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 CoE/214/2011-42 z 27. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júla 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 CoE/214/2011-42 z 27. apríla 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere uzavretej 12. februára 2004 poskytla fyzickej osobe úver v sume 30 000,08 Sk (995,82 €) s tým, že dlžník jej bol podľa uvedenej zmluvy povinný uhrádzať dlžnú sumu a ďalšie poplatky v osemnástich dvojtýždňových splátkach po 2 899,93 Sk (96,26 €).

Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluve o úvere dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, menovite v zmluve určený, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Keďže dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, bola 23. októbra 2004 notárom spísaná notárska zápisnica, ktorú podpísal v zmluve určený splnomocnený zástupca dlžníka. Dňa 15. februára 2005 bol sťažovateľkou podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Prievidza (ďalej aj „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“) začal 22. júna 2005 nútený výkon rozhodnutia.

Okresný súd následne na základe návrhu povinného na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú bez akéhokoľvek dokazovania či predchádzajúcej výzvy na vyjadrenie uznesením č. k. 15 Er/208/2005-33 zo 17. januára 2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka 28. januára 2011 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 17 CoE/214/2011-42 z 27. apríla 2011 tak, že napadnuté prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne potvrdil.

Sťažovateľka sa v sťažnosti najskôr odvoláva na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva vo väzbe na namietané porušenie jej označených práv a následne okrem iného uvádza:

„Ako vyplýva z vyššie uvedeného skutkového stavu okresný súd vydal poverenie, tj. riadne preskúmal exekučný titul pred vydaním poverenia na zahájenie exekúcie. Týmto svojím postupom okresný súd vytvoril sťažovateľ[ke] i povinnému právnu istotu a súčasne legitímne očakávanie sťažovateľ[ky] užívať svoj majetok – pohľadávku posilnenú ochranou súdom v rámci dozoru nad núteným výkonom práva, tzv. exekúciou voči majetku povinného.

Okresný súd z podnetu povinného zahájil konanie smerujúce k vyhláseniu exekúcie za neprípustnú, pričom pred zahájením tohto konania ani v jeho priebehu neposkytol priestor sťažovateľ[ke] ako účastní[čke] exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o neprípustnosti exekúcie a jej následnému zastaveniu.

Okresný súd v priebehu konania na zastavenie exekúcie, ako vyplýva z odôvodnenia predmetného rozhodnutia opätovne preskúmal exekučný titul a súvisiace doklady najmä predmetnú zmluvu o úvere, tj. vykonal dokazovanie. V priebehu tohto konania súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v tomto konaní, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie, tj. vyhlásiť exekúciu za neprípustnú a následne zastaviť exekúciu. Táto skutočnosť je významným porušením povinnosti súdu oboznámiť účastníkov konania o vykonaných dôkazoch a možnosti účastníkov sa k týmto dôkazom vyjadriť alebo navrhnúť nové dôkazy.

Dokonca samotné vykonanie dokazovania bez vyjadrenia účastníkov môže byť kontradiktórne k vôli týchto účastníkov, kedy napr. povinný si je vedomý a má záujem plniť si svoje povinnosti voči sťažovateľ[ke] formou núteného výkonu práva, t.j. exekúcie, ale súd týmto konaním na zastavenie exekúcie bez návrhu a dokazovania toto právo bez znalosti vôle povinnému odoberie a exekúciu zastaví ako v tomto prípade pričom, ale povinnosť dlžníka plniť zostáva zachovaná spolu s povinnosťou hradiť príslušenstvo a istinu tejto pohľadávky, čím sa zvyšuje celkový záväzok povinného.

Na záver okresný súd a krajský súd svojím rozhodnutím zlomil právnu istotu účastníkov exekúcie, teda povinného a aj sťažovateľ[ky] a aj ich oprávnené očakávanie užívať svoj majetok nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie bez splnenia zákonných povinností a porušením základných práv a slobôd ako sú popísané vyššie.

V nadväznosti na porušenie práva na spravodlivý proces krajský súd porušil svojím rozhodnutím právoplatne zastaviť exekučné konania voči povinnému aj práva sťažovateľ[ky] pokojne užívať svoj majetok...

Sťažovateľ[ka] má za to, že na základe zmluvy o úvere [jej] vznikol nárok na vrátenie peňažných prostriedkov osobou, ktorej úver poskytl[la]. Tento nárok nebol nikdy spochybnený, naopak posilnený ochranou v rámci exekučného konania pod dohľad súdu vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Sťažovateľ[ka] tak vlastnil[a] majetok („posession“ „bien“) v zmysle Protokolu 1 Dohovoru, nakoľko išlo o existujúce (reálne) právo (ktoré vzniklo na základe bilaterálneho právneho úkonu – zmluvy, ktorej platnosť nebola účastníkmi ani súdnym orgánom spochybnená) a dokonca realizoval[a] toto svoje právo pod dohľadom súdu. Ako Európsky súd pre ľudské práva uvádza inter alia v rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva Gasus Dossier und Fördertechnik, „pojem vlastníctvo má autonómny význam, ktorý sa neobmedzuje na vlastníctvo hmotných vecí (statkov), práva a záujmy predstavujúce aktíva môžu byť považované za vlastníctvo“. V prípade sťažovateľ[ky] nejde o žiadne fiktívne právo, ktorého existencia by mala byť určená dodatočne alebo existencia nároku by mohla byť spochybnená.»

Sťažovateľka zastáva názor, že v posudzovanom prípade došlo okrem porušenia jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj k zásahu do jej práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu zo strany štátneho orgánu tým, že okresný súd exekúciu zastavil, čím znemožnil nútený výkon práva, na ktorý jej vznikol na základe zmluvy o úvere nárok a ktorý bol zabezpečený predvídaným exekučným titulom pod dohľadom súdu.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...“ napadnutým uznesením krajského súdu, zruší toto uznesenie, vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu alebo jeho namietaným rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

1. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE/214/2011-42 z 27. apríla 2011

Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 15 Er/208/2005-33 zo 17. januára 2011 o zastavení exekúcie vedenej súdnou exekútkou JUDr. Vierou Kučerovou pod sp. zn. EX 114/2005 potom, ako ju okresný súd predchádzajúcim uznesením vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju z dôvodu, že exekúciu nemožno vykonať na základe notárskej zápisnice, pretože táto nie je spôsobilým exekučným titulom, keďže nezodpovedá požiadavkám, ktoré sa na notársku zápisnicu ako na titul pre exekúciu kladú. Okresný súd postupoval podľa § 57 ods. 1 písm. f) a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, keďže však v predmetnej veci už došlo k čiastočnému vymoženiu pohľadávky, resp. dobrovoľnému plneniu zo strany povinného, zastavenie exekúcie sa týkalo iba nevymôženého zostatku pohľadávky. Okresný súd poukázal na Občiansky zákonník „*v spojitosti s Nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., ktoré kogentne ustanovujú maximálnu výšku úrokov z omeškania pri omeškaní s plnením peňažného občianskoprávneho záväzku. Keďže daný vzťah považuje súd za zmluvu o pôžičke podľa § 657 a nasl. Obč. zákonníka, na strane povinného môže vzniknúť povinnosť platiť úrok z omeškania len v rozsahu dvojnásobku diskontnej sadzby NBS platnej v čase omeškania, a nie 91,25 % ročne. Preto dojednanie úrokov z omeškania v bode 06 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru – v časti upravujúcej úrok z omeškania v prípade splatnosti celého dlhu vo výške 0,25% denne, čo predstavuje 91,25 % ročne, považoval okresný súd za ustanovenie v rozpore s § 39 Obč. zákonníka a teda rozpor so zákonom (§ 517 ods. 2 a § 54 ods. 1 Obč. zákonníka) za absolútne neplatné. Súd má za to, že sa jedná o neprijateľnú podmienku v zmysle § 523 ods. 3, ktorá je podľa § 54 ods. 4 Obč. zákonníka ex lege neplatná.*“.

Podstatou sťažnosti je v prvom rade tvrdenie sťažovateľky, že krajský súd označeným uznesením porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnej otázke nastolenej sťažnosťou, a to k tomu, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu č. k. 15 Er/208/2005-33 zo 17. januára 2011, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená, mal právomoc preskúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu a súvisiace doklady, najmä predmetnú zmluvu o pôžičke, t. j. vykonať dokazovanie bez vyjadrenia účastníkov.

Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo

na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne daný. Z uvedeného je potrebné vyvodit' záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex officio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Krajský súd s poukazom na odôvodnenie uznesenia okresného súdu poukázal okrem iného na to, že „Zmluvu o úvere opodstatnene okresný súd posudzoval z hľadiska jej súladu s článkom 6 bod 1 smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5. apríla 1993. Ide tam o kogentné ustanovenie, ktoré smeruje k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán skutočnou rovnováhou, ktorá medzi nimi môže znova zaviesť rovnosť. V tejto súvislosti súdny dvor rozhodol, že takýto nerovný stav môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy. Vnútroštátny súd je preto povinný preskúmať ex offio nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a správne skutkové okolnosti potrebné na tento účel. Okresný súd správne konštatuje, že aj podľa platnej právnej úpravy SR nie sú zmluvné ustanovenia pravidiel na ochranu spotrebiteľa platné, a preto nie v sú pre spotrebiteľov záväzné. Okresný súd v súlade so skutočnosťou konštatoval, že v zmluve o úvere, ktorá bola uzavretá účastníkmi je upravených viacero neprijateľných podmienok, tvoriacich taký podstatný obsah celej zmluvy o úvere, že nie je možné ich v zmysle § 41 Občianskeho zákonníka oddeliť od ostatného obsahu a teda celá zmluva o úvere ako právny úkon je neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere, ktorá je podkladom pre spísanie notárskej zápisnice zakladá nekalú podmienku už vo výške úroku z omeškania, ktorá je tam uvedená vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy, čo predstavuje 91,25 % ročný úrok.

V danom prípade exekučným titulom bola notárska zápisnica (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku). Notárska zápisnica je vykonateľná zo splnenia predpokladov vymedzených v citovanom zákonom ustanovení. Formálna stránka vykonateľnosti notárskej zápisnice spočíva v dodržaní formy zápisnice tak, ako je upravená v ust. § 47 Notárskeho poriadku a materiálna stránka spočíva v dodržaní obsahových náležitostí, ktoré

predpisuje § 41 ods. 2 Exekučného poriadku. Notárska zápisnica musí obsahovať presné označenie oprávneného, povinného, ďalej presné vymedzenie práv a povinností na plnenie, presný rozsahy obsah a čas plnenia. Za najdôležitejšiu náležitosť exekučnej notárskej zápisnice treba považovať súhlas povinného, s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, pretože až tento prejav vôle povinného robí z notárskej zápisnice verejnú listinu; ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom na nútený výkon povinností, uvedenej v jej obsahu. Aj v danej veci odvolateľ akceptuje zákonnú požiadavku, aby notárska zápisnica, ktorá má byť exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, obsahovala uznanie určitého právneho záväzku. Takýmto právnym záväzkom je uznanie peňažného dlhu. Podľa citovaného zákonného ustanovenia je síce rýdzo procesno-právnym inštitútom, avšak tento inštitút nadväzuje na hmotnoprávny základ, teda na ustanovenie občianskeho, prípadne obchodného práva o uznaní dlhu. Materiálnou náležitosťou vykonateľnosti predmetnej notárskej zápisnice je tak uznanie daného nároku a súhlas povinného s vykonateľnosťou tejto povinnosti.

V prejednávanej veci však súhlas povinného s exekúciou bol zakotvený už v predtlačí zmluvy s tým, že povinný nemal možnosť túto skutočnosť zmeniť ani ovplyvniť a podpisom zmluvy sa vopred vzdal svojich práv namietat' akúkoľvek skutočnosť, týkajúcu sa predmetnej zmluvy a svojho záväzku. Uvedené dojednanie preto opodstatnene okresný súd považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko povinný ako spotrebiteľ zásadným spôsobom týmto zhoršil svoje zmluvné postavenie, a dôsledkom toho vznikol nepomer v právach a povinnostiach medzi oprávneným a povinným v neprospech povinného, bez akejkoľvek možnosti ovplyvnenia obsahu tejto podmienky zo strany spotrebiteľa.“.

V kontexte citovaného odôvodnenia napadnutého uznesenia v danej veci ústavný súd nedospel k záveru, že by predmetné uznesenie krajského súdu neprípustným spôsobom zasahovalo do sťažovateľkinho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy vo svojich záveroch nestotožnia s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu vyslovené

v napadnutom uznesení považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993, Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku podstatne na posúdenie vecí interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Ústavný súd v tejto súvislosti taktiež poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 2007 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

Ústavný súd preto uzavrel, že napadnutým uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože už z povahy veci vyplýva, že ak všeobecný súd (v danom prípade okresný súd) je podľa zákona oprávnený rozhodnúť o zastavení exekúcie dokonca aj bez návrhu (v danej veci sa tak však stalo na návrh povinného), a urobí tak aj bez vyjadrenia účastníkov konania. Krajský súd ako súd

odvolací teda napadnutým rozhodnutím poskytol náležitú ochranu sťažovateľkinmu právu na spravodlivé súdne konanie postupujúc v intenciách príslušných ustanovení Exekučného poriadku a Občianskeho zákonníka, ako aj judikatúry formulovanej najvyšším súdom, teda ústavne konformným spôsobom, a svoje potvrdzujúce rozhodnutie riadne odôvodnil.

Z uvedených dôvodov a s prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. m. m. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE/214/2011-42 z 27. apríla 2011

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97).

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru,

súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocené princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010). V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením prvostupňového súdu dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že nimi mohlo dôjsť k zásahu do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Krajský súd svojím postupom aplikoval zákony podľa ich obsahu (v danom prípade predovšetkým ustanovenia Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku) a rozhodoval v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

Ústavný súd uzavrel, že z tohto dôvodu nie je daná ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto je sťažnosť v tomto rozsahu aj v tejto časti zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd ju z toho dôvodu po jej predbežnom prerokovaní odmietol.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd o ďalších nárokoch v nej uplatnených už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. augusta 2011